

neffekundskab, dersom nogen Modstander af Lovforslaget vilde antage, at han her i denne Sal kunde kappes i Popularitet med dem, der forsvare det. Det har jeg aldrig ventet, jeg har fuldkommen klart og godt seet, at det store Fleertal af dette Thing er saa varme Venner af Lovforslaget, at det vil gaae igjennem, aldeles uanset den Modstand, der er fremkommen fra forskjellige Sider. Men dette kan alligevel ikke borttage den Forpligtelse, der findes hos Medlemmerne, naar de have en Anskuelse, der bestemt modsætter sig Vedtagelsen af saadanne Lovforslag, da at udtale den. Jeg har i den Henseende holdt mig tilbage saalænge som muligt i Haab om, at Indsigelser kunde komme frem paa en fylldig Maade fra andre Sider, som ere meget mere kaldede og beføiede til at optræde i den Art Sager end jeg, og det er kun, fordi det ikke er steet, at jeg har gjort de Bemærkninger, jeg før tillod mig at fremkomme med. Jeg skal ikke gennemgaae Punkt for Punkt de Indsigelser, der ere komne frem, men nogle enkelte af dem ere af den Bestaaffenhed, at jeg troer ikke at burde lade dem henstaae uimodsagte, førend denne Sag kommer til Afstemning, og dem skal jeg tillade mig at berøre. Jeg skal da først henvise til, at det er en fuldkommen urigtig Paastand af Ordføreren, at der i Mæret 1849 ved Grundloven er i den Forstand kommet andre Grundsaetningir ind i vor Lovgivning, at der i Tidrummet efter 1849 røber sig en større, dybere og inderligere Kjærlighed, en stærkere Uresfrygt for Eiendomsretten end i Tidrummet før den Tid. Grundlovens Bestemmelser om Eiendomsrettens Ukrænkelighed ere i Virkeligheden slet ikke Andet end Udtrykket af, hvad der allerede gjennem en lang Række af Aar er erkjendt i vor Lovgivning, og jeg behøver ikke at sige til det ærede Medlem, der er Ordfører for Udvalget, at den Grundsaetning, som han vil henlægge til Grundloven af 1849, finde vi allerede ligesaa fylldig og bestemt udtalt i den bekjendte Macat af 31te Juli 1801. Man er altsaa ikke berettiget til at sige, at Forholdene, som de ere ordnede ved Skovsaetningen af 1805, som de ere ordnede under Hensyn til Hveriafsløsningen, ere Noget, der lig-

ger forud for 1849, hvor man ikke i den Grad har respecteret Eiendomsretten, som man har gjort i Perioden efter Grundloven, hvori Loven af 19de Februar 1861 falder. Der er i denne Henseende virkelig ingen Forskjel tilstede. Men dernæst maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at vi ogsaa siden 1849 have Love, som gribe meget kraftig ind i bestaaende Eiendomsrettigheder, og jeg nævnte en saadan før, det var den om Møllevangen, den er yngre end 1849. Desuden er det jo meget muligt, at enkelte Tilfælde, hvor der netop i Henhold til Skovsaetningen og Hveribestemmelserne indtrædes Fæstegaarde, kunne indtræde idag eller imorgen eller næste Aar, og der vil dog altsaa den samme Grundsaetning gjælde, at, dersom man overhovedet skal tage sig af den enkelte Fæsters Familie, der falder som et Offer for Statens Bestræbelse efter Selveiendoms Indførelse i det Hele, saa maa man gennemføre dette Princip, altsaa overalt hvor en Fæsters Familie offres, og ikke blot i det enkelte Tilfælde, der omtales i Loven af 19de Februar 1861. Om man for Alvor vil paastaae, at, da Staten understøtter aandelige Interesser, da den giver Hjælp og Bidrag til Videnskabsmænd, Kunstnere og Forfattere, saa skal den ogsaa laane Penge til Fæsterfamilier, som ikke kunne faae deres gamle Fæstegaarde tilføjs, men maae søge andre Steder hen — ja, det skal jeg henstille til Overveelse. Den, for hvem et saadant Argument er overbevisende, ham indvæmmer jeg, at det er meget vanskeligt at discutere med, og jeg troer, at den ærede Ordfører selv vil komme til at erkende, at denne Betragtning om den end i Diebliffet kan være salden ham ind, dog ligger saa uendelig fjernt fra det hele Forhold, hvorom vi her tale, at de i Virkeligheden ikke kunne sættes ved Siden af hinanden. Staten har paa mangfoldige Maader ved almindelige Foretagender hjulpet til Vandbrugets Udvikling, den har fremmet Udfiskningen og har gjort mangfoldige andre saadanne almindelige Foranstaltninger, som kunne hjælpe Agerbruget frem, og det kunde ogsaa tænkes, at Staten s. Gr. sørgede for, at der til Udvildelse af Selveiendom oprettedes Creditanstalter af en særegen Art,